

mezinárodní
bestseller

HODINY Z KOSTÍ

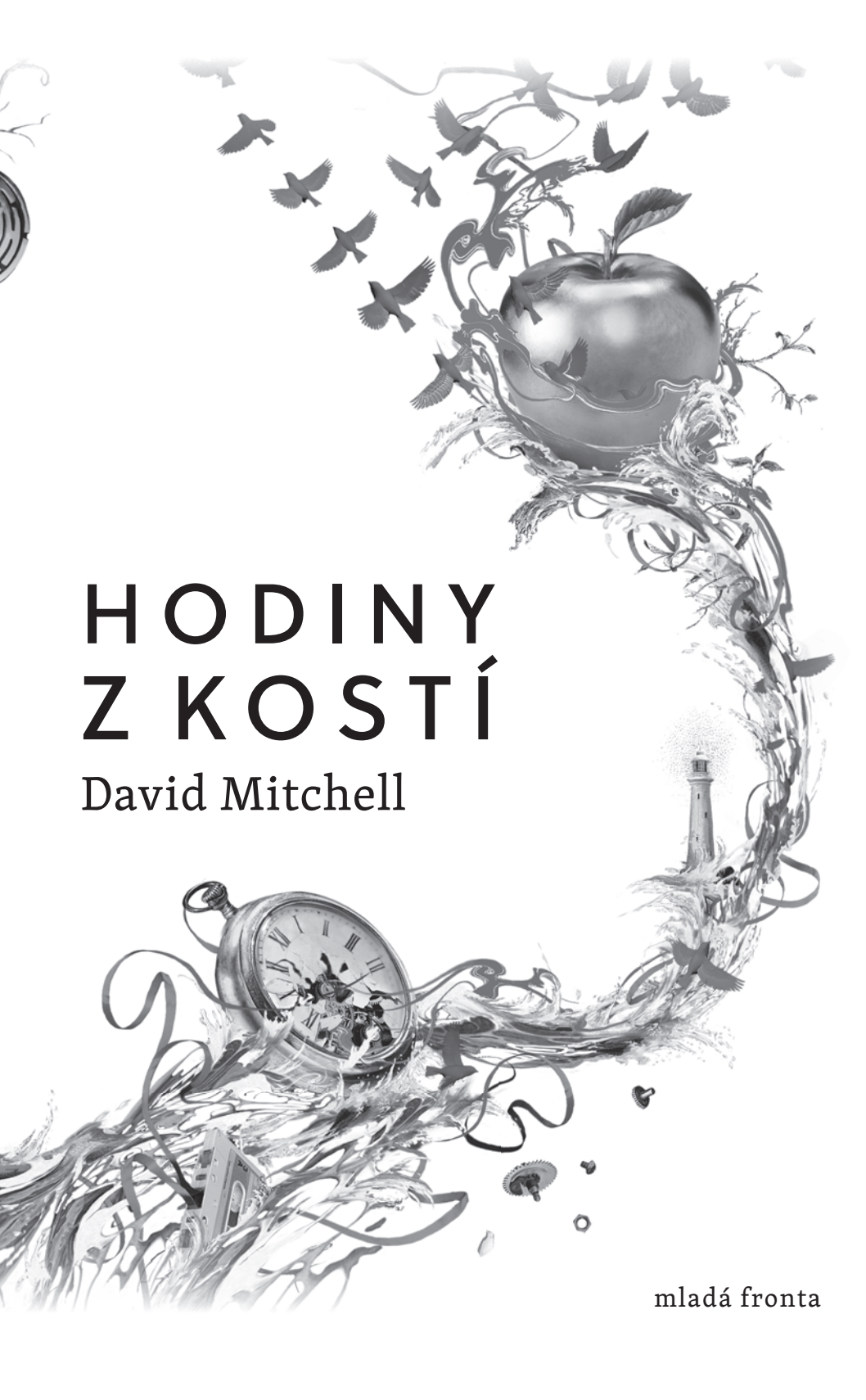
David Mitchell

mladá fronta

HODINY
Z KOSTÍ

HODINY Z KOSTÍ

David Mitchell

mladá fronta

přeložila Petra Diestlerová

Copyright © David Mitchell 2014

Illustrations © Neal Murren 2014

Výňatek z ‚Journey of the Magi‘ pochází z knihy *The Complete Poems and Plays of T. S. Eliot*
© Estate of T. S. Eliot a byl přetištěn se svolením nakladatelství Faber and Faber Ltd.

Výňatek z románu *The Human Stain* od Philipa Rotha, který vydalo nakladatelství Vin-
tage, byl přetištěn se svolením The Random House Group Ltd.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, nebo mrtvými, je čistě náhodná.

ISBN 978-80-204-4743-2 (pdf)

Pro Noaha

VLNA VEDER, 1984

30. června

Rozhrnu závěsy ve svém pokoji a venku je žíznivé nebe a široká řeka plná lodí, člunů a dalších krámů, ale já už myslím na Vinnyho čokoládové oči, na šampon stékající Vinnymu po zádech, na kapky potu na Vinnyho ramenou a na Vinnyho uličnický smích, a tou dobou už moje srdce šílí, a Bože, jak bych si přála probudit se ve Vinnyho bytě na Peacock Street, a ne ve vlastní pitomé ložnici. Včera večer se ta slova prostě řekla sama: „Ježíš, já tě fakt miluju, Vine,“ a Vinny vyfoukl obláček dýmu a nasadil ten svůj tón prince Charlese: „Jeden musí uznat, že s tebou taky hrozitánsky rád tráví čas, Holly Sykesová,“ a já se málem počurala smíchy, ačkoli mě trochu naprdlo, že neodpověděl: „Já tě taky miluju.“ Jestli mám být upřímná. Jenže kluci často šaškují, aby zamaskovali city, to se dočtete v každém časopise. Kéž bych mu hned teď mohla zavolat. Kéž by vynalezli telefony, ze kterých byste mohli mluvit s kýmkoli, kdekoli, kdykoli. Právě teď nejspíš jede na svém nortonu do práce do Rochesteru a na sobě má koženou

bundu, na které je stříbrnými cvočky vyraženo LED ZEP. V září mi bude šestnáct a on mě pak bude na té motorce vozit na výlety.

Dole někdo praskne dvířky od kuchyňské skříňky.

Mamka. Nikdo jiný by se neodvážil s nimi takhle třískat.

Co když na to přišla? pípne úzkostlivý hlásek.

Nesmysl. Dávali jsme si s Vinnym bacha.

Mamka je holt v přechodu. To bude tím.

Na gramofonu mám položenou desku *Fear of Music* od Talking Heads, a tak na ni nasadím přenosku. Tohle elpíčko mi koupil Vinny, tu sobotu, kdy jsme se podruhé sešli v Magic Bus Record. Je to fantastická deska. Nejvíc se mi líbí písničky „Heaven“ a „Memories Can't Wait“, ale není tam jediná slabší skladba. Vinny byl v New Yorku a slyšel tam Talking Heads naživo. Jeho kámoš Dan dělal v ochrance a pustil Vinnyho po koncertu do zákulisí a on se tam bavil s Davidem Byrnem a s kapelou. Jestli se tam příští rok vypraví znovu, vezme mě s sebou. Obléknu se, spočítám všechny cucfleky a zamrzí mě, že dneska večer nemůžu jít k Vinnymu zase, jenže on se má v Doveru sejít s kámoši. Muži nesnášejí, když se ženy chovají žárlivě, a tak předstírám, že nežárlím. Moje nejlepší kamarádka Stella odjela do Londýna, protože chce sehnat na trhu v Camdenu nějaké super sekáčové hadry. Mamka tvrdí, že nejsem dost stará, abych mohla jezdit do Londýna bez doprovodu dospělého, takže Stella s sebou místo mě vzala Ali Jessopovou. Největší vzrušení, které mě dneska čeká, je luxování v baru za tři libry kapesného. Paráda. A pak bych se měla učit na zkoušky, které jsou příští týden. Ale klído pídó bych odevzdala prázdné papíry a pověděla škole, kam si má strčit Pythagorovy trojúhelníky, *Pána much* a ty svoje životní cykly žížal. Možná to udělám.

Jo. Možná právě tohle udělám.

Dole v kuchyni je atmosféra jako v Antarktidě. „Brý ráno,“ řeknu, ale jenom Jacko, který si kreslí na sedátku u okna, zvedne hlavu. Sharon je zalezlá v obývací části a dívá se na animák. Táta je dole v hale a mluví se závozníkem – před hospodou rachtá motor nákladáku z pivovaru. Mamka krájí na kostičky kyselá jablka a nemluví se mnou. Čeká se, že řeknu: „Co se děje, mami, co jsem provedla?“, ale tuhle hru fakt hrát nehodlám. Očividně ví, že jsem včera večer přišla pozdě, ale jen ať s tím začne sama. Naliju si na cereálie trochu mléka a odnesu si misku ke

stolu. Mamka narazí na hrnec pokličku a vydá se ke mně. „Tak dobrá. Co mi k tomu můžeš říct?“

„Taky ti přeju dobré ráno, mami. Čeká nás další horký den.“

„Co mi k tomu můžeš říct, mladá dámo?“

Když jsi na pochybách, dělej nevinátko. „O čem přesně mluvíš?“

Dívá se teď na mě hadíma očima. „V kolik jsi včera přišla domů?“

„Fajn, fajn, tak jsem měla trošku zpoždění, *promiň*.“

„Dvě hodiny nejsou, trošku zpoždění. Kde jsi byla?“

Žvýkám cereálie. „U Stelly. Ztratily jsme pojem o čase.“

„Vida, tak to je opravdu zvláštní. Protože já jsem v deset zavolala Stellině mámě, abych zjistila, kde vězíš, a hádej co? Prý jsi odešla před osmou. Takže kdo tady lže, Holly? Ty, nebo ona?“

Doprdele. „Cestou od Stelly jsem se šla ještě projít.“

„A kampak tě ta procházka zavedla?“

Přibrousím každé slovo. „Šla jsem se projít k řece, neva?“

„A šla jsi proti proudu, nebo po proudu, když ses tak pěkně procházela?“

Nechám uplynout chvíli bez odpovědi. „A co na tom sejde?“

Z televize k nám doléhají animované výbuchy. Mamka křikne na moji sestru: „Vypni ten krám a zavři za sebou dveře, Sharon.“

„To není fér! V průšvihy je přece Holly.“

„*Hned*, Sharon. A ty taky, Jacko, chci –“ Jenže Jacko už je pryč. Když se Sharon vytratí, mamka zaútočí znovu: „A na té svojí ‚procházce‘ jsi byla úplně sama?“

Proč to ve mně vyvolává takový nepříjemný pocit? „Jo.“

„Jak daleko jsi na té ‚procházce‘ úplně sama došla?“

„Co – chceš to v mílích, nebo v kilometrech?“

„No, já jen, že tě ta tvoje malá procházka možná zavedla na Peacock Street, k jistému Vincentu Costellovi?“ Kuchyně se se mnou trochu zhoupne a oknem zahlédnu, jak na essexském břehu řeky drobná postavička vyvádí z přívozu motorku. „Najednou ti došla slova? Tak ti osvěžím paměť: včera v deset večer zatahuješ žaluzie na okně do ulice a máš na sobě tričko a už nic moc jiného.“

Ano, zašla jsem dolů, abych Vinnymu donesla pivo. Ano, stáhla jsem v předním pokoji žaluzie. Ano, někdo šel kolem. Klídek, řeknu si. Jaká je šance, že by mě někdo cizí poznal? Mamka čeká, že se sesypu, ale nedočká se. „Na hostinskou je tě škoda, mami. Měla bys řídit síť informátorů pro MI5.“

Mamka po mně vrhne Vražedný pohled Kath Sykesové. „Kolik mu je?“
Teď si založím ruce před tělem. „Do toho ti nic není.“

Mamka přimhouří oči. „Podle všeho čtyřiaadvacet.“

„Proč se ptáš, když už to víš?“

„Protože miliskování čtyřiaadvacetiletého muže s patnáctiletou školáčkou je ilegální. Mohli by ho za to zavřít.“

„V září mi bude šestnáct a osobně si myslím, že kentská policie má na práci důležitější věci. Jsem dost stará na to, abych se ohledně svých vztahů rozhodovala sama.“

Mamka si zapálí jednu ze svých červených marlborek. Za cigáro bych zabíjela. „Až to povím tvému otci, stáhne toho Costella zaživa z kůže.“

Jasně, táta už občas musel vyhodit nějakého ochmelku, jako každý hostinský, ale nepatří k lidem, co by někoho zaživa stahovali z kůže.

„Brendanovi bylo patnáct, když chodil s Mandy Fryovou, a jestli si myslíš, že se jenom drželi za ruce na houpačkách, tak se pleteš. A nevzpomínám si, že bys mu dávala přednášku o tom, že by mohli někoho zavřít.“

Odslabikuje mi to jako pro idiota: „U klu-ků-je-to-ji-né.“

Moje odfrknutí má naznačit „ne-vě-řím-vlast-ním-u-ším“.

„Teď mě poslouchej, Holly, s tímhle... kšeftařem s autákama se budeš scházet jen přes moji mrtvolu.“

„Hele, mami, já se budu sakra scházet, s kým budu sakra *chtít*!“

„Nová pravidla.“ Mamka típne cigaretu. „Budu tě vozit do školy do dárkou a zase tě tam vyzvedávat. Ven nevystřčíš ani nos, leda se mnou, s otcem, s Brendanem nebo s Ruth. Jestli jenom *zahlídnu*, jak se tady ometá ten chlívák, letím podat trestní oznámení – přísahám Bohu, že to udělám. A taky – *taky* zavolám jeho zaměstnavateli a upozorním ho, že svádí nezletilé školačky.“

Velké tlusté vteřiny sáknou kolem, zatímco to všechno zpracovávám.

V slzných kanálcích mi začne škubat, ale *v žádném případě* neudělám paní Hitlerové tu radost. „Tohle není Saudská Arábie! Nemůžeš mě zamknout doma!“

„Dokud bydlíš pod naší střechou, budeš dodržovat naše pravidla. Když mně bylo tolik co tobě –“

„Jo, jo, jo, mělas dvacet bratrů a třicet sester a čtyřicet prarodičů a padesát akrů erteplí, co se musely vykopat, páč tak se tehdy žilo ve

starým dobrým Irsku, jenže tady je Anglie, mami, Anglie! A máme osmdesátý léta, a jestli byl v tý bažině v západním Corku život tak zatroleně báječný, tak proč ses kurňa vůbec obtěžovala odjíždět –“

Plesk! Na levé tváři mi přistane facka.

Díváme se na sebe: já rozklepaná šokem a mamka rozzuřená tak, jak jsem ji ještě nikdy neviděla, a – aspoň hádám – nejspíš jí dochází, že právě rozbila něco, co se už nikdy nedá spravit. Beze slova odejdu z místnosti, jako bych právě vyhrála hádku.

Brečím jenom trochu a je to pláč ze šoku, ne hysterický brek, a když se uklidním, přejdu k zrcadlu. Oči mám maličko oteklé, ale nic, co by nespravila oční linka... Troška rtěnky, na tváře zdravíčko... Vyřešeno. Ta dívka v zrcadle je žena, žena s nakrátko ostříhanými černými vlasy, v tričku s obrázkem z filmu *Quadrophenia*, v černých džínách. „Mám pro tebe novinku,“ řekne. „Dneska se stěhuješ k Vinnymu.“ Začnu si procházet důvody, proč bych neměla, a pak se zarazím. „Ano,“ souhlasím, nadšená a přitom úplně klidná. A taky končím se školou. Jako okamžitě. Prázdniny začnou, dřív než si úředník, co má na starosti záškoláctví, stihne prdnout, a v září mi bude šestnáct a pak báj báj, Státní střední škola Windmill Hill. Troufnu si?

Troufnu. Takže zabalit. Zabalit co? Všechno, co se mi vejde do té velké látkové tašky. Spodní prádlo, podprsenky, trička, koženou bundu, šminky a plechovku s náramky a přívěsky. Kartáček na zuby, hrstku tamponů – trochu se mi zpozdíly měsíčky, takže by teď mohly začít prakticky každou hodinu. Peníze. Spočítám si, že mám v bankovkách a mincích našetřeno třináct liber a osmdesát pět pencí. Na knížce mám v bance dalších osmdesát liber. Vinny mi nájem účtovat nebude a příští týden si začnu hledat práci. Můžu hlídat děti, prodávat na trhu, dělat servírku: je spousta způsobů, jak si vydělat pár babek. Co moje sbírka desek? Nemůžu ji teď celou odtáhnout na Peacock Street a mamka by byla schopná ji ze vzteku odvézt někam do charity, takže si prostě jenom vezmu *Fear of Music* a pečlivě ho zabalím do bundy, než ho uložím do tašky, aby se deska neohnula. Ostatní schovám pod volné prkno, jen prozatím, ale když vracím koberec na místo, vyděsím se k smrti: ze dveří se na mě dívá Jacko. Pořád má na sobě pyžamo s autíčky a papuče.

„Fíha, málem mě z tebe trefil šlak, panáčku,“ řeknu mu.

„Ty odcházíš.“ Jacko má trochu nepřítomný hlas.

„Čistě mezi námi, ano, odcházím. Ale neboj, nejdu daleko.“

„Vyrobil jsem ti něco na památku.“ Jacko mi podá lepenkové kolečko – je to zploštělá kulatá krabička od taveného sýra a na ní je nakreslené bludiště. Jacko je blázen do labyrintů: to má z těch knížek o hrdinech a dracích, co je se Sharon pořád čtou. Bludiště, které mi Jacko nakreslil teď, je na něj ještě docela jednoduché, tvořené osmi nebo devíti soustřednými kruhy. „Vezmi si ho,“ vybídne mě. „Je démonické.“

„Nepřipadá mi tak hrozný.“

„Démonické znamená ďábelské, sestřičko.“

„A proč je tvoje bludiště tak ďábelské?“

„Zatímco jím procházíš, pronásleduje tě Soumrak. Pokud se tě dotkne, přestaneš existovat, takže když jednou špatně odbočíš do slepé uličky, je s tebou konec. Proto se cestu bludištěm musíš naučit nazpaměť.“

Páni, já mám fakt divného mladšího brášku. „Dobře. No tak děkuju, Jacko. Hele, musím teď ještě pár věcí –“

Jacko mě chytí za zápěstí. „Nauč se to bludiště, Holly. Vyhov svému divnému mladšímu bráškovi. Prosím.“

To mě trochu zaskočí. „Panáčku, ty se chováš fakt zvláštně.“

„Slib mi, že se naučíš cestu tím bludištěm, abys ji dokázala projít potmě, kdybys to někdy potřebovala. Prosím.“

Mladší bratři mých kamarádek ujíždějí na vláčkodráhách nebo na motokrosu nebo si vyměňují kartičky – proč jsem zrovna já nafasovala toho, který dělá takovéhle věci a používá slova jako „démonické“ a „existovat“? Jestli je gay, netuším, jak v Gravesendu přežije. Pocuchám mu vlasy. „Fajn, slibuju, že se to tvoje bludiště navrčím nazpaměť.“ Potom mě Jacko obejmě, což je zvláštní, protože on na objímání moc není. „Hele, já nejdu nikam daleko... Pochopíš to, až budeš starší, a –“

„Stěhuješ se ke svému příteli.“

Teď už by mě to nemělo překvapovat. „Jo.“

„Dávej na sebe pozor, Holly.“

„Vinny je hodný. Jakmile si na to mamka zvykne, tak se zase budeme vídat – když se Brendan oženil s Ruth, tak jsme se s ním přece taky vídat nepřestali, ne?“

Ale Jacko jenom zastrčí lepenkové víčko s bludištěm hluboko do mojí tašky, naposledy se na mě podívá a zmizí.

Na odpočívadle v prvním patře se objeví mamka s košem barových koberčků, jako by tam vůbec nečíhala. „Já si nedělám legraci. Máš zaracha. Zpátky nahoru. Příští týden děláš zkoušky. Nejvyšší čas, aby sis k tomu konečně sedla a dala ses pořádně do učení.“

Chytím se zábradlí. „Říkala jsi, naše střecha, naše pravidla. Tak fajn. Nestojím o tvoje pravidla ani o tvoji střechu ani o to, abys mě mlátila, kdykoli tě chytne rapl. Tohle bys přece taky nestrpěla. Nebo ano?“

Mamce trochu zaškube v obličeji, a jestli teď řekne správnou věc, budeme vyjednávat. Ale ne, ona se jen podívá na moji tašku a ušklíbne se, jako by nedokázala uvěřit, jak jsem pitomá. „Bývaly doby, kdy jsi měla mozek.“

A tak pokračuju po schodech do přízemí.

Její hlas nade mnou zazní napjatěji. „Co škola?“

„Chod' si tam sama, jestli je škola tak strašně důležitá!“

„Já jsem nikdy nedostala tu možnost, Holly! Vždycky jsem musela vést hospodu a měla jsem na krku tebe, Brendana, Sharon a Jacka. Musela jsem vás nakrmit, oblíknout a posílat do školy, abyste vy nemuseli celý život vytírat hajzly a vysypávat popelníky a ničit si záda a chodit do postele po půlnoci.“

Steče to po mně jako voda po kachním peří. Dál sestupuju po schodech.

„Ale víš co? Tak si běž. Natluč si pusu sama. Dávám tomu tři dny, než tě ten tvůj Romeo vyrazí. Chlapi se nezajímají o to, jakou má holka jiskřivou osobnost, Holly. To teda ani náhodou.“

Nevšímám si jí. Z haly zahlédnu za barem Sharon, u políček s džusy. Pomáhá tátovi doplňovat zásoby, ale všimnu si, že to slyšela. Mávnu na ni a ona mi to nervózně oplatí. Z otevřených sklápěcích dveří do sklepa se ozvěnou rozléhá tátův hlas, prozpěvující „Přívoz přes řeku Mersey“. Radši ho z toho vynechám. Před mámou by se postavil na její stranu. Před štamgasty by to bylo „Nejsem takový pitomec, abych se pletl mezi klovačící slepice“ a oni by všichni pokývali a zamumlali: „Svatá pravda, Dave.“ Navíc bych radši nechtěla být poblíž, až se táta dozví o Vinnym. Ne že bych se za něco styděla, prostě bych tam radši nebyla. Newky pochrupuje v košíku. „Ty jsi to nejsmradlavější psisko v celém Kentu,“ řeknu mu, abych se nedala do breku, „vid', potvoro blechatá.“ Pohladím ho po krku, otevřu boční dveře a vyjdu na Marlow Alley. Dveře za mnou udělají klap.

West Street je příliš světlá a příliš tmavá, jako televize se špatně vyladěným kontrastem, a tak si nasadím sluneční brýle a s nimi je svět najednou snovější a zároveň živější a skutečnější. Svírá se mi krk a celá se třesu. Z hospody za mnou nikdo neběží. Dobře. Kolem prorachotí nákladák s míchačkou na beton a v jeho naftových výparech se vysoký kaštan trochu zachvěje a zašustí. Vdechnu pach teplého asfaltu, smažených brambor a týden starých odpadků, které se řinou z popelnic – popeláři zase stávkují.

Hejna třepotavých ptáčků tu poletují a trylkují jako píšťalky na provázcích, které děti dostávají k narozeninám, nebo je aspoň dřív dostávaly, a parta kluků si kope s prázdnou plechovkou v parku za kostelem na Crooked Lane. *Chyť ho! Tamhle za stromem! Pust' mě! Děcka.* Stella tvrdí, že starší muži jsou lepší milenci: říká, že s kluky našeho věku se ti zmrzlina rozpustí, jakmile vezmeš kornout do ruky. O Vinnym ví akorát Stella – tu první sobotu v Magic Bus byla se mnou –, ale Stella dokáže udržet tajemství. Když mě učila kouřit a já pořád blila, nesmála se mi ani to nikomu nevykládala, a pověděla mi všechno, co potřebuju vědět o klucích. Stella je nejsuprovější holka z naší školy, natuty.

Crooked Lane uhne od řeky a já odbočím na Queen Street, kde mě málem přejede Julie Walcottová kočárkem. Její harant si může vyvřeštět plíce a Julie vypadá uštvane. Když do toho vlítla, odešla ze školy. Já s Vinnym si dáváme fakt bacha a bez kondomu jsme se milovali jenom jednou, poprvé, a je vědecky dokázáno, že panny nemůžou otěhotnět. Řekla mi to Stella.

Přes celou Queen Street se třepetá vlajkosláva, jako na počest Dne nezávislosti Holly Sykesové. Ta skotská dáma z obchodu s vlnou zalévá závěsné květináče, zlatník pan Gilbert dává do výlohy tácy s prsteny a Mike a Todd od řezníka vykládají z dodávky, kde visí na hácích tučt mršin, bezhlavé prase. Před knihovnou hlouček odborářů vybírá do kbelíků peníze na stávkující horníky a Socialističtí dělníci drží transparenty s nápisy *UHLÍ, NE DÁVKY* a *THATCHEROVÁ VYHLÁSILA VÁLKU DĚLNÍKŮM*. Proti mně se na kole řítí Ed Brubeck a nedrží se řídítek. Vklouznu do kryté tržnice, aby si mě nevšiml. Loni se do Gravesendu přestěhoval z Manchesteru, kde jeho tátu zavřeli za vloupání a napadení. Nemá žádné kamarády a nezdá se, že by o nějaké stál. Normálně by vás za tohle u nás ve škole ukřižovali, ale když si na něj začal vyskakovat jeden kluk

z posledního ročníku, Ed Brubeck mu zlomil nos, a tak ho teď všichni nechávají na pokoji. Prosviští kolem s udicí přivázanou na rámu, nevšimne si mě a já jdu dál. U herny s automaty pouliční muzikant truchlivě píská na klarinet.

Někdo mu hodí do pouzdra minci a on spustí znělku z *Dallasu*. Když dojdou k Magic Bus Records, nakouknu dovnitř. Tehdy jsem pátrala pod „R“ po Ramones. Vinny říká, že on pod „H“ hledal „Hezká“ a „Holka“ a „Holly“. Úplně vzadu nabízejí i nějaké kytary z druhé ruky. Vin dokáže zahrát úvodní tóny ze „Stairway to Heaven“, ale dál se nikdy nedostal. Budu se učit hrát na jeho kytaru, zatímco bude Vin v práci. Mohli bychom spolu založit kapelu. Proč ne? Tina Weymouthová je holka a hraje na baskytaru v Talking Heads. Jen si představte, jak by se mamka tvářila, kdyby mě po všech těch svých scénách ve stylu „Už to není moje dcera“ viděla na špičce hitparády. Mamčin problém je v tom, že nikdy nikoho nemilovala tak hluboce, jako se milujeme s Vinnym. Jasně, s tátou vychází v pohodě, ačkoli její příbuzní v Corku nad tou svatbou zrovna nejásali, protože táta není ani Ir, ani katolík. Moji starší irští bratránci mi s gustem vyprávěli, že Mamka čekala Brendana předtím, než se s tátou vzali, ačkoli teď už jsou manželé pětadvacet let, což je asi celkem výkon, ale stejně, ona prostě nemá s tátou tohle úžasné pouto jako já s Vinem. Stella říká, že já a Vin jsme spřízněné duše. Prý je jasné vidět, že jsme jeden pro druhého stvoření.

Před bankou NatWest na Milton Road natrefím na Brendana. S vlasy přičísnutými dozadu, kašmírovou kravatou a sportovním sakem přehozeným přes rameno vypadá, jako by šel do Školy krasavců, a ne do kanceláře firmy Stott a Conway. Můj starší brácha je trochu lamač dívčích srdcí, hlavně mezi staršími sestrami mých kámošek – podejte mi kbelík, budu blejt. Oženil se s Ruth, dcerou svého šéfa, pana Conwaye, a po obřadu na radnici následovala nóbl oslava v Chaucer Country Clubu. Nešla jsem za družičku, protože nenosím šatičky, obzvlášť takové, co v nich vypadáte jako postava z *Jihu proti severu*, takže to musela zvládnout Sharon s Ruthinými neterěmi, a na tu svatbu přijela spousta našich příbuzných z Corku. Brendan je mamčin zlatý chlapec a mamka je Brendanova zlatá mamka. Později budou hloubat nad každíčkou hláskou z toho, co teď řeknu.

„Dobrý ráno,“ pozdravím ho. „Jak se vede?“

„Nemůžu si stěžovat. U Kapitána všechno v pohodě?“

„Ale jo. Mamka je dneska sladká jako jarní květ.“

„Jo?“ Brendan se zmateně usměje. „Jak to?“

Pokrčím rameny. „Nejspíš vstala správnou nohou.“

„Aha.“ Podívá se na moji tašku. „Chystáš se na výlet?“

„To ne. Ale budu se učit na francouzštinu se Stellou Yearwoodovou – a chci tam zůstat přes noc. Příští týden jsou zkoušky.“

Zdá se, že to na něj udělalo dojem. „Tak hodně štěstí, sestřičko.“

„Už se Ruth cítí trochu líp?“

„Ani ne. Nechápu, proč tomu říkají ‚ranní nevolnost‘, když je to nejhorší uprostřed noci.“

„Třeba se vás Matka Příroda snaží připravit na to, jaký to bude, až se dítě narodí,“ navrhnou. „Všechny ty bezesné noci, hádky, zvracení... Na to potřebuješ silný žaludek.“

Brácha se nenechá vyprovokovat. „Nejspíš.“ Je těžké si představit Brendana jako něčího tátu, ale na Vánoce fakt bude mít dítě.

Banka za námi otevře dveře a úředníci se začnou trousit dovnitř. „Ne že by pan Conway vyrazil vlastního zetě,“ řeknu Brendanovi, „ale nezačínáš náhodou v devět?“

„Máš pravdu. Uvidíme se zítra, jestli už budeš zpátky z toho šprtačího maratonu. Mamka nás pozvala na oběd. Tak ti přeju pěkný den.“

„Už teď je to nejlepší den mého života,“ sdělím bratrovi a jeho prostřednictvím i mamce.

Blýskne po mně úsměvem filmové hvězdy a rozplyne se v davech lidí v oblecích a uniformách, kteří všichni míří do práce v kancelářích, obchodech a továrnách.

V pondělí si nechám udělat klíč k Vinnyho bytu, ale dneska se tam vydám obvyklou tajnou cestou. Z ulice, která se jmenuje The Grove, odbočuje takový průchod, těsně před finančním úřadem, napůl zamaskovaný přetékajícím kontejnerem plným černých odpadkových pytlů, které páchnou po kvasících plenkách. Pozoruje mě hnědá krysa, jako Král hnusu. Projdu tím průchodem, odbočím doprava a ocitnu se mezi ploty zadních dvorků domů na Peacock Street a zdí finančního úřadu. Skoro na druhém konci, v posledním domě před železničním náspem, bydlí Vinny. Protáhnu se mezi uvolněnými plaňkami a pak se propletu přes

dvorek. Tráva a plevel mi sahají až k pasu a na slivoních se už zelenají plody, ačkoli většina toho ovoce padne za oběť vosám a červům, říká Vinny, protože se nehodlá obtěžovat se sklízením. Připomíná to les ze Šípkové Růženky, který obrůstá zámek, kde všichni usnuli na sto let. Tetička od Vinnyho očekává, že bude zahradu udržovat, jenže ona bydlí v King's Lynnu a nikdy sem nejezdí a každopádně, Vinny je motorkář, ne zahradník. Jakmile se tu usadím, tak tuhle džungli zkrotím. Potřebuje ženskou ruku, to je všechno. Možná s tím začnu ještě dneska, hned po tom, co se budu chvíli učit hrát na kytaru. V rohu je kůlna napůl zarostlá trnám, kde je uložené zahradnické nářadí a sekačka. Slunečnice, růže, macešky, karafiáty, levanduli a bylinky v malých keramických květináčích, to tady zasadím. Budu péct vdolky a švestkové koláče a Vinny bude říkat: „Ježíš, Holly, jak jsem mohl někdy žít bez tebe?“ Ve všech časopisech se píše, že cesta k mužskému srdci vede přes žaludek. U sudu na dešťovou vodu se vínově rudý keř s tenkými prstíky větvíček hemží bílými motýlky, jako by ožil – konfety a krajka.

Zadní dveře nebývají nikdy zamčené, protože Vinny ztratil klíč. Krabice od pizzy a skleničky od vína ze včerejšího večera jsou pořád ve dřezu, ale nikde ani stopy po snídani – Vinny nejspíš zaspal a pak se hnal rovnou do práce, jako obvykle. Celý byt by potřeboval důkladně uklidit, utřít prach, vyluxovat. Ale nejdřív kafe a cigáro – stihla jsem sníst jen půl misky cereálií, než se máma proměnila v Muhammada Aliho. Zapomněla jsem si cestou kopit retka – po setkání s Brendanem mi to úplně vypadlo z hlavy –, ale Vinny si nechává krabičku v nočním stolku, a tak vyšlapu po příkrých schodech a zamířím do jeho ložnice. Vlastně do naší. Závěsy jsou pořád zatažené a vzduch je cítit jako špinavé ponožky, takže dovnitř pustím světlo, otevřu okno, otočím se a vyskočím z kůže, protože Vinny je v posteli a vypadá, jako by se leknutím potento. „To jsem já, to jsem jenom já,“ vykoktám. „Promiň, já-já-já-já myslela, že jsi v práci.“

Přitiskne si ruku na srdce a vypraví ze sebe přiškrčený smích, jako by ho právě postřelili. „Ježíš, Hol. Myslel jsem, že jsi lupič!“

Taky se přiškrčeně zasměju. „Ty jsi... doma.“

„Zmotali to v rozpisu služeb – ta nová sekretářka je prostě nemožná –, a tak mi Kev zavolal, že si mám dneska vzít přece jenom volno.“

„Paráda,“ řeknu. „To je bezva, protože... mám pro tebe překvapení.“

„Výborně, překvapení miluju. Ale můžeš předtím prosím postavit na kafe? Hned budu dole. Sakra, co to melu? Kafe došlo – buď tak hodná

a skoč za roh do samošky pro pikslu mletýho. Zaplatím ti to, hned jak se vrátíš.“

Nejdřív mu to musím říct: „Mamka se to o nás domákla, Vine.“

„Co? Aha.“ Zatváří se zamyšleně. „Dobrá. Jak to ehm...“

Najednou se bojím, že mě nebude chtít. „Moc dobře ne. Vlastně se z toho pěkně zjevila. Řekla mi, že už tě nesmím vidět, a vlastně mi vyhrožovala, že mě zamkne ve sklepě. Takže jsem odešla. Takže...“

Vinny se na mě nervózně dívá, ta narážka mu nedošla.

„Takže mohla bych... jako... zůstat u tebe? Aspoň na čas?“

Vinny polkne. „Ou-kej... Dobrá. Chápu. Fajn. Oukej.“

Nezní to moc jako fajn. „To má být ano, Vine?“

„A-no. Jasně. Ano. Ale teď *fakt* potřebuju to kafe.“

„Opravdu? Ach, Vine!“ Ta úleva je jako teplá koupel. Obejmu ho. Je zpocený. „Ty jsi nejlepší, Vinny. Bála jsem se, že mě možná nebudeš –“

„Nemůžeme přece připustit, aby takový malý milý sexy kotátko jako ty přespávalo někde pod mostem, ne? Ale vážně, Hol, potřebuju kafe jako Dracula potřebuje krev, takže –“ Tu větu nedokončí, protože ho začnu líbat, svého Vinnyho, svého miláčka, který byl v New Yorku a potřásl si rukou s Davidem Byrnem a moje láska k němu najednou udělá *vhúúúš*, jako když se zapne karma, a já ho zvrátím dozadu a překulíme se na deku zmuchlanou na hromadě, ale ta hromada se zavrtí a moje ruka tu deku odtáhne a pod ní leží moje nejlepší kamarádka Stella Yearwoodová. Úplně nahá. Je to jako v mizerném erotickém snu, akorát že to není sen.

Jenom... civím na její rozkrok tak dlouho, až řekne: „Nemůže přece vypadat tak *moc* jinak než ta tvoje, ne?“

Pak civím na Vinnyho a ten se tváří, jako by se posral, ale pak se uchichtne jako blbeček: „Není to tak, jak to vypadá.“

Stella, dokonale klidná, se zase přikryje a řekne Vinnymu: „Nebud' pako. Je to *přesně tak*, jak to vypadá, Holly. Chtěli jsme ti to dát vědět, ale jak vidíš, události nás předběhly. Má se to tak, žeš dostala kopačky. Není to nic příjemnýho, ale stává se to i těm nejlepším z nás, vlastně většině z nás, takže *c'est la vie*. Netrap se, v moři je spousta dalších takových Vincentů. Takže co kdyby ses teď prostě sebrala a šla? Dokud ti zbyla ještě aspoň trocha důstojnosti?“

Když konečně přestanu bulet, uvědomím si, že sedím na studeném schodu na malém nádvoříčku a z obou stran mě obklopuje pět nebo

šest pater starých cihel a úzkých slepých oken. Mezi dlážděním proráží tráva a kolem poletuje chmýří z pampelišek jako vločky ve sněžitku. Když jsem za sebou u Vinnyho práskla dveřmi, nohy mě donesly sem, k zadnímu vchodu Gravesendské všeobecné nemocnice, kde mě doktor Marinus zbavil slečny Constantinové, když mi bylo sedm. Praštila jsem Vinnyho? Bylo to, jako bych se brodila melasou. Nemohla jsem dýchat. Chytil mě za zápěstí, až to zabolelo – pořád to bolí –, a Stella štěkala: „Zkus dospět a vypadni odsud, Holly. Tohle je skutečný život, žádná epizoda z *Dynastie*!“ a já vyběhla ven, práskla za sebou hlavními dveřmi a co nejrychleji jsem spěchala pryč, kamkoli, nikam, nevím-kam... Věděla jsem, že jakmile se zastavím, proměním se v roztřesenou ubřečenou usoplenou hromádku, a pak mě uvidí některý z máminých špehů a nahlásí jí to a pro ni to bude třeshinka na dortu. Protože máma měla pravdu. Já Vinnyho milovala, jako by byl mojí součástí, a on mě miloval jako plátek žvýkačky. Když chuť vyprchala, vyplivl mě a vybalil si další, a nebyl to jen tak někdo, ale Stella Yearwoodová. Moje nejlepší kamarádka. Jak to mohl udělat? Jak to mohla udělat ona?

Přestaň brečet! Mysli na něco jiného...

Holly Sykesová a podivnosti, první jednání. V roce 1976 mi bylo sedm. Celé léto nezapršelo a zahrady zhnědly a já si pamatuju, jak jsme s Brendanem a s mámou stáli s kbelíky na konci Queen Street ve frontě a čekali na vodu z hydrantů, tak zlé to sucho bylo. Během toho léta začaly moje noční můry. V hlavě jsem slyšela hlasy. Žádné šílené, uslintané, vlastně ani ne moc děsivé hlasy, zpočátku ne... Říkala jsem jim Rádioví lidé, protože jsem si nejdřív myslela, že to ve vedlejší místnosti hraje rádio. Jenže ve vedlejší místnosti nikdy žádné rádio zapnuté nebylo. Nejjasněji zněly v noci, ale slýchala jsem je i ve škole, když bylo dost ticho, třeba při písence. Tři nebo čtyři hlasy ševalily naráz a já nikdy nedokázala rozeznat, co říkají. Brendan vtipkoval o blázincích a mužích v bílých pláštích, a tak jsem se o tom neodvážila nikomu povědět. Mamka čekala Jacka, táta dřel v hospodě, Sharon byly teprve tři roky a Brendan byl blbeček už tenkrát. Věděla jsem, že slyšet hlasy není normální, ale jelikož mi nijak neubližovaly, možná to prostě bylo jedno z těch tajemství, s jakými lidi žijí.

Jednou v noci jsem měla noční mŕu o zabijáckých včelách, které zaútočily v lokále U Kapitána Marlowa, a probudila jsem se celá zpocená.